

Çanakkale Geçilmez

— Rabia Barış · 16 Mart 2012

"ÇANAKKALE GEÇİLMEZ"

Namus için kükreyip, vatan için öldüler,
Onlar Gelibolu'da en nadide güldüler,
Kanlı sırttan aşağı, sürünerek geldiler,

O gün yardıma koştı dağın aslanı, kurdu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Baharda kan ağladı, Karayürek deresi,
Vahşeti yok etmektir, kurtuluşun çaresi,
Üstündeki gömlekle sarılırken yarası,

Omzunda kurşunla Mehmet, nöbete durdu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Gülleler yağıyordu, Mehmetçiğin eline,
O gayret kuşağını doluyordu beline,
Kelime-i tevhitle, girip hücum seline,

Her biri bir küheylan, her biri devi vurdu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Her ateş yığnında döküldü bir kaç fidan,
O gencecik civanlar koptu anadan, yardan,
Bir an ödün vermedi yurdundan, şehriyardan,

Mehmet Hakka yürürken nazlı eşini sordu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Bazen sivil urbalı, bazen tüfeksiz gitti,
Nafakasız aç, susuz dağları mesken etti,
Gücü iman kaynağı, dev bir orduya yetti,

Yeşil çimen üstüne uzanan beyaz nurdu,

"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Boğazlar geçit vermez, kapanır düşman yolu,
Bağrında yabancıyı yaşatmaz Anadolu,
Tüm dünyaya bedeldir Türk'ün bükülmez kolu,

Asker Conkbayırı'nda yeni bir dünya kurdu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Kol, bacak gökyüzünde savruldu lime lime,
Daha bıyığı yokken, koştu onlar ölüme,
Ölüm hakkı değilken dokundular gülüme,

O gün şanlı bir millet yurt için ağlıyordu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Candan can alıyordu ölüm kusan makine,
Yiğitler harman olup, sıralandı söküne,
Ateşle sarmaş dolaş, gül sarıldı dikene,

Karşımıza dikilen bir avuç soysuz ur du,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Top, tüfek yoktu elde, kazma, kürek geldiler,
Onlar Çanakkale'de, kandan açan güldüler,
Vatan için çarpışıp, Allah için öldüler,

Savaşın yiğitleri etten, kemikten surdu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

"Ya istiklâl ya ölüm" dedi Mustafa Kemal,
Böyle güzel orduya, verir mi Rabbim zeval?
Dalgalan al bayrağım, kanımız sana helâl,

İçimizde tutuşan vatan sevdası kordu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Göğsünü siper etti, Mehmet'im kefen ile.

Düşmana karşı koydu, orakla, döven ile.
Anne mermi taşıdı, kundakla, kovan ile.

Daha on yedisinde Mehmet bıyığı burdu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Tarihin utancı ki, gözlerinde okundu,
Süklüm püklüm döndüler, kılıç kana dokundu,
Hezimete düşenler şaşkın şaşkın bakındı,

Şahadete yürüyen nice haz buluyordu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

O Seyyit Onbaşı ki, dile destan türküsü,
İman dolu yüreği, bilmez ölüm korkusu,
Altından kıymetlidir dağı, taşı, tortusu,

Savrulan top güllesi yere çakılıyordu,
"Çanakkale geçilmez" diyordu şanlı ordu.

Rabia BARIŞ